

Άρειος Πάγος: 111/1972, Τμ. Β'

Πηγή: ΝοΒ 20/72 σελ. 730, Ε.Ε.Δ. 31/72 σελ. 549

Περίληψη: Εάν ο υπόχρεος εις αποζημίωσιν αποδείξη, ότι το ατύχημα προήλθεν εξ αμελείας του παθόντος ο δικαστής κατ' άρθρον 14 § 4 νόμου 551/1915, δύναται να μειώση την αποζημίωσιν μέχρι του ημίσεος, εάν αποδειχθή ότι το ατύχημα οφείλεται εις αμέλειαν του παθόντος. - Πότε συντρέχει η περίπτωσης αμελείας του παθόντος.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. Λ. ΚΑΝΕΛΛΑΚΟΣ

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. Ι. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Ζαχαρ. Αντωνιάδης, Γ. Χοϊδάς

Κατ' άρθρον 580 § 2 Κώδ. Πολ. Δικ. (α.ν. 44/1967) είναι απαράδεκτος λόγος αναιρέσεως, ερειδόμενος επί ισχυρισμού μη προταθέντος νομίμως ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας, πλην αν πρόκειται α) περί παραβάσεως μη δυναμένης να προβληθή ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας, β) σφάλματος, προκύπτοντος εξ αυτής ταύτης της αποφάσεως, γ) περί ισχυρισμού αφορώντος την δημοσίαν τάξιν. 1/4θεν ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, δι' ου ο αναιρεσείων μέμφεται της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως εκ του ότι δεν απέρριπεν ως απαράδεκτον την μετά την πρώτην επί της αγωγής συζήτησιν προβληθείσαν υπό της αναιρεσιβλήτου εκ του άρθρου 16 εδ. 4 του νόμου 551/1915 ένστασιν περί συντρεχούσης αμελείας του, τυγχάνει απορριπτέος ως απαράδεκτος, εφ' όσον ο αναιρεσείων δεν ισχυρίζεται ότι απέκρουσε την ως διατείνεται βραδέως ως άνω προβληθείσαν ένστασιν, ως εκ του λόγου τούτου απαράδεκτον, ουδέ ανήκει καν ο ρηθείς λόγος αναιρέσεως εις τινα των εν τη μνησθείση διατάξει διαλαμβανομένων εξαιρέσεων.

Κατά το άρθρον 14 εδάφιον 4 του νόμου 551/1914 "εάν ο υπόχρεος εις αποζημίωσιν αποδείξη ότι το ατύχημα προήλθεν εξ αμελείας του παθόντος ο δικαστής έχει το δικαίωμα να μειώση κατά την κρίσιν του το ποσόν της κατά το άρθρον 3 οφειλομένης αποζημιώσεως, αλλ' ουχί κάτω του ημίσεος αυτού. Αμέλεια υφίσταται μόνον εάν ο παθών αδικαιολογήτως κατά την κρίσιν του δικαστού παρέβη διατάξεις ισχυόντων νόμων ή διαταγμάτων περί των όρων ασφαλείας ή κανονισμών περί αυτών, εκδοθέντων υπό της αρμοδίας Δημοσίας Αρχής ή εκδοθέντων μεν υπό του κυρίου της επιχειρήσεως, κυρωθέντων δε υπό της Αρχής, εφ' όσον οι κανονισμοί είναι ανηρητημένοι κατά τρόπον ευανάγνωστον εις καταφανή μέρη του τόπου της εργασίας. Συνεπώς ο πρώτος λόγος αναιρέσεως, καθ' όσον δι' αυτού ο αναιρεσείων μέμφεται της προσβαλλομένης αποφάσεως επί τω ότι κατά παρερμηνείαν της προδιαληφθείσης διατάξεως εδέξατο συντρέξασαν εν τη εις τούτον επελεύσει του περι ου αύτη εργατικού ατυχήματος αμέλειαν του αναιρεσειόντος υπό την έννοιαν της διατάξεως εκείνης, δι' αποδόσεως αυτώ πράξεων ή παραλείψεων, ας η προσβαλλομένη υπολομβάνει (κατά την έκφρασιν του αναιρεσειόντος), ως συνιστώσα παραβάσεις διατάξεων ή κανονισμών βασικώς ανυπάρκτων, απορριπτέος τυγχάνει ως άοριστος, καθ' όσον δεν αναφέρει τας υπό της προσβαλλομένης αποφάσεως αποδιδόμενας εις τον αναιρεσειόντα ως συνιστώσας παραβάσεις διατάξεων ή κανονισμών πράξεις ή παραλείψεις, διά να δύναται να κριθή, αν διά της εις τον αναιρεσειόντα αποδόσεως

των ή προσβαλλομένη απόφασις παρηρμήνευσεν, ως ούτος διατείνεται, ή ου την ως άνω εφαρμοσθείσαν υπ' αυτής εν προκειμένω ως αμέσως ανωτέρω διάταξιν ουσιαστικού δικαίου. Ο αυτός όμως λόγος αναιρέσεως, καθ' όσον ούτος εν τέλει ειδικώς μέμφεται της προσβαλλομένης αποφάσεως, συνεπτυγμένως πλην σαφώς επί τω ότι κατ' εσφαλμένην εφαρμογήν της ρηθείσης διατάξεως του άρθρ. 14 εδ. 4 του νόμου 551/1914 κατελόγισεν εις τον αναιρεσείοντα αμέλειαν αυτού εν τη ως άνω εννοία της κατά την εις αυτόν επέλευσιν του ρηθέντος εργατικού ατυχήματος, εγκειμένην εις την υπ' αυτού παράβασιν του διά του β.δ. 677/1968 εγκριθέντος κανονισμού φορτώσεως ζώων, εφ' όσον το εγκρίναν τον ρηθέντα κανονισμόν ως άνω β.δ. εδημοσιεύθη εις το υπ' αριθ. 239 της 12.10.1968 Α' τεύχος της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως και συνεπώς τούτο, δι' ου επέρχεται η έγκρισις του ως παραβιασθέντος φερομένου ως άνω κανονισμού, δεν ίσχυε κατά τον υπό της προσβαλλομένης αποφάσεως ανελέγκτως δεκτόν γενόμενον χρόνον επελεύσεως του ως είρηται εργατικού ατυχήματος, τουτέστι κατά την 21.10.1968 ως εκ της μη παρελεύσεως μέχρις αυτού δεκαημέρου από της δημοσιεύσεως του ως άνω β.δ., ώστε να θεωρήται ο ρηθείς κανονισμός ως διά του βασιλικού τούτου διατάγματος εγκριθείς διά την εφαρμογήν της ως άνω διατάξεως, βάσιμος παρίσταται, αφ' ου η ισχύς του ως άνω διατάγματος περιέχοντος κανόνας δικαίου και αποτελούντος ουσιαστικόν νόμον άρχεται κατά το άρθρον 103 του Εισαγωγικού νόμου του Α.Κ., εφ' όσον εν αυτώ (τω διατάγματι) δεν ορίζεται άλλως, λαμβανομένου υπ' όψιν διά τον αυτόν λόγον και του άρθρου 241 Α.Κ. μετά δεκαήμερον από της ως άνω εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως πράγματι λαβούσης χώραν δημοσιεύσεώς του, ήτοι από της μεθεπομένης της 21.10.1968 ημέρας, καθ' ην κατά τα υπό της προσβαλλομένης αποφάσεως ανελέγκτως δεκτά γενόμενα έλαβε χώραν το περί ου αύτη εργατικόν ατύχημα, δι' ο και αναιρετέα εν μέρει καθίσταται κατά τον εν τούτω και μόνον βάσιμον εκ του άρθρου 577 αριθ. 1 Κώδ. Πολ. Δικ. δεύτερον λόγον αναιρέσεως.